

РЕШЕНИЕ

№ 26860

гр. София, 03.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 17.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4556** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба е по жалба на А. Т./ А. Т., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., против отказ за издаване на виза от 23.03.2026г., по заявление, подадено на 24.02.2026г., издаден от завеждащ консулската служба, Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Т.

В жалбата са изложени доводи, че отказът е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят твърди, че не са налице основанията, визирани в отказа - чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Счита, че отказът е постановен в нарушение на принципите на законност и съразмерност, закрепени съответно в чл.4 и чл.6 от АПК. Претендира, че с обжалвания отказ са засегнати основните му права по чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) и по-конкретно правото му на личен живот. Моли съда да отмени изцяло отказ за издаване на дългосрочна виза, издаден от завеждащ консулската служба, Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Т.. Претендира разноски. Представя подробни писмени бележки.

Ответникът, завеждащ консулската служба в Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Т., чрез процесуалния си представител, изпраща административната пречка. Не претендира присъждане на разноски. В писмено становище излага съображения за недопустимост на жалбата и законосъобразност на обжалвания отказ и моли обжалването да бъде отхвърлено. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D от 24.02.2026г. жалбоподателят А. Т./ А. Т., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., подал до Консулската канцелария на Република България в [населено място], Република Т., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D с цел да пребива като пенсионер.

Към заявлението са приложени: копие от паспорта на жалбоподателя; удостоверение за размера на получаваната пенсия, издадено от Република Т.; копие на нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 25.11.2025г., с който „ТУГБА МУРУЙЕМИШ“ЕООД, чийто едноличен собственик и управител е жалбоподателя, купува апартамент в [населено място]; банково удостоверение за открита банкова сметка А. Т./ А. Т. и разполагаемата наличност по нея в „ТЕ-Д. З. Б. – КЛАН С.“; свидетелство за съдимост на чужденеца справка от правния регистър на Р. прокуратура, И.; извлечение от семейния регистър от Дирекция по населението Е. за жалбоподателя и семейството му; застраховка.

На 23.03.2026г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: по данни на наемодателя апликантът е устроен и живее в Република Т., има намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в Република България, след като получи българско гражданство.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя от 24.02.2026г.

С писмо рег. № М-4152/ 21.05.2026г. зам.-председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от С. - ДАНС, като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система, тъй като апликантът попада в хипотезата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, изразено е отрицателно становище от дирекция „Миграция“ – СДВР. При цялостен анализ на фактите е установено, че апликантът не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и няма изготвени писмени документи.

От дирекция „Миграция“ МВР, с писмо рег. № 536400-56413 от 22.05.2026г. на зам.-директора на дирекция “Миграция” МВР е изпратено становище рег. № 513р-23761/02.03.2026г. относно извършена проверка по искането за дългосрочна виза на чужденеца. Посочено е, че то е отрицателно, на основание чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, тъй като чуждият гражданин не представя документ, удостоверяващ, че пенсията му ще се превежда по сметка в банкова институция, действаща на територията на Република България, съгласно чл.23, т.2 от ППЗЧРБ.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 06.04.2026г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване на отказа за издаване на виза на 31.03.2026г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правата му по чл. 8 от ЕКПЧ. Видно от изложеното в жалбата А. Т./ А. Т. желае да установи личен, социален и икономически живот в България. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложенияте към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 315/04.11.2024г на генералния консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т..

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиваване по реда на чл. 24, ал.1, т. 10 от ЗЧРБ, според който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ (виза вид D) и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. По делото е установено, че жалбоподателят е пенсионер, което се установява от представените документи от Националния осигурителен институт на Република Т., преведен и легализиран.

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал. 1, т.17 и от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

В случая като фактическо основание за постановяване на обжалвания отказ за виза е посочено, че „по данни на наемодателя апликантът е устроен и живее в Република Т., има намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в Република България, след като получи българско гражданство.“

Така посочените фактически основания не кореспондират с посоченото правно основание - чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ и със събраните по административната преписка писмени доказателства. От тях се установява, че турският гражданин няма наемодател, а като едноличен собственик на „ТУГБА

МУРУЙЕМИШ“ ЕООД притежава собствен недвижим имот в [населено място], в който ще пребивава. От приложеното становище от дирекция „Миграция“ СДВР също не се установява, да е разговаряно с наемодател на апликанта за виза. Посоченото в становище рег. № 513з-23761/02.03.2026г., че чуждият гражданин не представя документ, удостоверяващ ,че пенсията му ще се превежда по сметка в банкова институция, действаща на територията на Република България, съгласно чл. 23, т.2 от ППЗЧРБ, също не се подкрепя от представените писмени доказателства. В представеното банково удостоверение, освен сметката на името на турския гражданин и наличната сума, е посочено, че по нея могат да бъдат получавани преводи от пенсии и/или трудови възнаграждения както от страната, така и от чужбина.

Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Видно от приложените към административната преписка нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот в [населено място] и удостоверение за пенсия, целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни и са установени по делото. Те не се и оспорват от административния орган, нито от ДАНС или Дирекция “Миграция”. Истинността на приложените по делото писмени доказателства не е оспорена, поради което не е налице соченото в оспорения отказ материалноправно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - недоказана достоверна цел и условия за заявеното пребиваване. Тези основания не се подкрепят от събраните по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, част от които като официални документи обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

Установено е, че А. Т./ А. Т. е пенсионер и получава пенсия и на това основание спрямо него е приложима нормата на чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ. Изяснена е целта, както и условията на заявеното пребиваване. Като фактическо основание за отказ е посочено, че по данни на наемодателя апликантът е устроен и живее в Република Т., което се опровергава от представените към заявлението писмени доказателства, от които се установява, че няма наемодател. Очевидно посочените в акта фактически основания не се отнасят за А. Т./ А. Т., вероятно биха могли да се отнасят за друго лице, а и не кореспондират с посоченото правно основание, тъй като е логично преди да получи виза жалбоподателят да е установен в Република Т. и да има намерение да пребивава в България. Противоречието в мотивите на административния акт е съществено и на практика се приравнява на липса на мотиви, тъй като препятства апликантът да разбере причините за отказ и да организира защитата си, а съда да извърши проверка на законосъобразността на акта.

По изложение съображения, административният акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Жалбоподателят не претендира присъждане на разноски в производството, поради което такива не следва да се присъждат.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал.1 и чл.2 АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Т./ А. Т., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., отказ за издаване на виза от 23.03.2026г., по заявление, подадено на 24.02.2026г., издаден от завеждащ консулската служба в Консулска канцелария на Република

България в [населено място], Република Т..

ВРЪЩА преписката на завеждащ консулската служба в Консулска канцелария на Република България в [населено място], Република Т. за ново произнасяне по заявлението на А. Т./ А. Т. от 24.02.2026г.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: